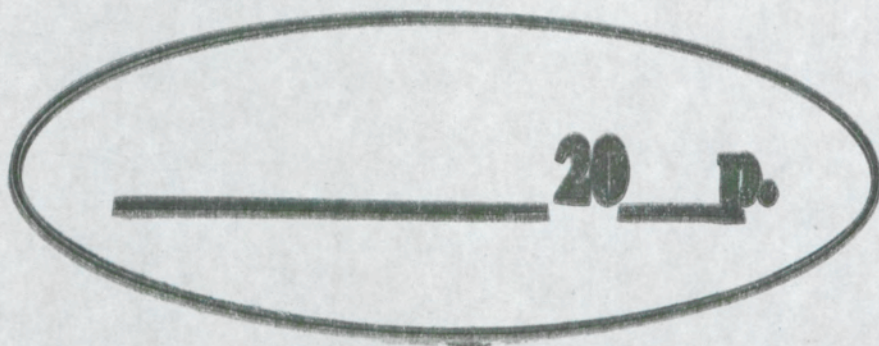

Архів з бірошу
Горьківсько-Тернопільська округа 094

ПАШКА

для 150
паперів

[Нариси]: „Двигатели“, „Папка про електрику Гоминенку
і Довге Тернопіль“ [1946р.?]
Машинні

Ураїні рани: [1946р.?]

Урелокіємь газетеленів: 2

Урелокіємь аркушів: 19

Зберіюванн: поешійю

(Арх)

Д В І Г Н Е М І

*18 жовтня 1946 р. в Паризі відбувся розіграш першості світу з важкої атлетики. Переможцем першості світу по підніманню ваги вважався англієць Гейсес, американець Девіс, який Куценко. Куценко встановив новий світовий рекорд /171 кг./ Жоден спортсмен у світі не зміг це підняти такої ваги. /журнал "Україна" 1.1947/

За столком одного з паризьких ресторанів сиділо трьох. Звертали на себе загальну увагу своєю небуденною атлетичною будовою і тим, /а це ще більше кидалося в вічі/ що належали усі трое до різних расових груп. Не приятельськи між собою розмовляли.

-Ім не звернули в увагу, товариші, на той факт - казав до інших цей, який мав ознаки європейського походження, - що ми, переможці у підніманні ваги, і з репрезентантами являє тих союзних держав, які перемогли у 2-ій світовій війні. Я зважав на цей факт не випадковим. Двигатку на собі тягар важкої боротьби з фанізмом, наші країни виробили в собі певний навик у його подоланні, не диве отже, що і перемога у першості світу по підніманні ваги діє таласи представникам СРСР, Англії і Америки.

-Ви цілком блувно звернули на це увагу, містер Куценко, - відповів рвучко інший, що своєю зовнішністю дуже скидався на зображення робітників, працівників при будові піраїд, у стародавніх малярнях. - Але чи не мунув вашої уваги і той факт, що ми, будучи представниками трьох великих імперій, які в сораї між собою перемогли фанізм, не з одночасно представниками пануючих у цих імперіях націй. Містер Девіс, - повернувшись у бік третього співбесідника, - репрезентує собою неповноправну в Америці негрятинську расу!

и, згитлийи, належу до нації, яка, маючи на зовні
означку державної самостійності, з в дійсності
позволена панувати над нацією імперії англійської
нації; нарешті ви, містер Куценко, також, здається
належите до народу, який у вашій імперії - СССР
займає місце молодшого брата, який панівна раса
обна нація "опікується" ніби недорослим, недороз-
винулим, слабоумним...

Цей факт, що переможцями світу є підданці
ваги з представники поневоленіх націй трьох най-
більших у світі імперій, з на мою думку, це більш-
не показові. Народ, який ми представляємо, не могли
по-можу, не відати з себе переможців по підійма-
ні ваги у смерті, бо завжди вимагає до покаяння
великих тигрів вони виробили в собі цілком
вікнаму дватам на собі великі тигри імперіаль-
ного вичону.

- На мою думку, ваше твердження, містер Гейсса,
не, позбавлене рації, - динго процидуть крізь зуби
негр - велитень Девіс.

- А я в такому випадку з вами обом не погоджу-
юсь... Властиво накути, не погоджуєся цілковито.
Признаю, що і тов. Девіс і ви, товаришу Гейсса, на-
всте до поневоленіх у своїх імперіях націй але
до мене це не відноситься. Я маю часті наметати
до Союзу Східноєвропейських Соціалістичних Республік,
який з добровільним об'єднанням різноправних
народів. У моїй державі расовська нація не з пану-
ючої, а українська - не з поневоленою. Коли би так
як у нас, лад був запровадженій в цілому ...

- Не агітуйте так рівно за свій лад, містер
Куценко, - перервав Гейсса. - Не думайте, що як вам
подобаться блондинки, то вони мусять обов'язково
подобатися і містерові Девісові... Ребрак почувся
ється шаленим у смердичому м'ясої, але ми воліли
свіже. Річні бувають смаки, а попиття про часті
також не однікові...

- Киньте, про це не варто сперечатися, - відшаво
Девіс. - Я, містер Куценко, з увагою придивляюсь до
того, що діється у вашій державі. Мене, як смер-
канського негра, цікавить дуже як у вас, у багато-
національній державі, розв'язано питання міжна-

ціональних відносин, тобто, питання відносин між передовою у вас російською нацією та тими непередовими. Ви ось згадували, що ваша держава з добровільним об'єднанням різних націй. Знову у ваших газетах я читав, що в СРСР панує найбільша у світі демократія... Скажіть, будь ласка, яким способом у вас проведено об'єднання у спільному Союзі різних націй. Чи це сталося шляхом всезагальної згоди, чи як інакше....

- У нас такі всенародні голосування відбуваються при кожних виборах до нашого Союзного парламенту. Перед війною, в 1938 р. і ось недавно в 1946 р., при виборах до Верховної Ради СРСР різні неросійські народи, що входять у склад Союзу, віддали 99% голосів за політику більшовицької партії, а це значить, вони вголосили свою згоду на свою приналежність до спільної з російськими державами, що входять у програму цієї партії.

- Ні, я не питаю, - перебив Девіс, - про голосування за проєднання, яке сталося кільканадцять років по проєднанні. Я питаю чи таке голосування було перед проєднанням і чи воно рівномірно зібрало 99%.

- Такого всенародного голосування перед проєднанням у нас не було, - зміяковів Куценко, - але народи схвалили це у різницьких голосуваннях....

- Я розумію вас, - відповів Гейсса. - Коли ви своєю ніжною ручкою піднесете когось за плечі над землею і підтримате так кілька хвилин, то він схвалить усе, що від нього забажаєте!..

Всі зосміялися. Куценко казав кельнерові подати ще вина. Випили.

- Ви заявляли, - підсунувся Гейсса до Куценка, що український народ в СРСР не з поновленої російським народом. Скажіть, яке відношення між УСРР та ін. Советським Союзом.

Куценко: - УСРР з самостійною союзною державою.

Гейсса: - І ви маєте свій самостійний український уряд.

Куценко: - так. І не лише уряд, але і свою окрему партію - КП(б)У.

Гейсса: - Я щось уже чув про це. У вас головний уряд Хрущов, а на чолі партії цей я б то його ... Катанович. Чи вони українці?

Куценко: - Ні. Хрущов - росіянин, а Каганович - єврей...

- Ага! Старший брат - головою уряду серед уряду - не чолі здиною керуючі в державі партії, а молодий... Молодий здобуває першість у світі в диванні тягарів. Підомікнувся Гейсса. - Ті за вас думать, а ви за них тягарі диваєте. Чт не так?

- Ні, не так. - серце відгукнувся Куценко. - Ви мене не хочете зрозуміти... У нас займає становище той, хто є здібний до цього, незалежно від того, до якої нації належить.

- То виходить, між українцями не знайшли здібних людей, щоб очолити український уряд і більшовицьку партію в Україні. - Атакував дальше Гейсса.

- Ні, так не виходить, - виправся уперто Куценко.

- Ну, а як це виходить, - наполягав Гейсса. - Та зачепить, не сперечається, - переконливо Девіс розгоряченим зном і дискусією протвників. - Давайте краще це вчемо.

Борехливи це по одній. Були вже добре підкмелені. Гейсс темпераметно натискав, Куценко очевидно втрачав ґрунт під ногами і починав сердитися.

- То ви все в такій еботемате думку, що в Україні український народ має в СРСР повну самостійність. - знов наступав Гейсса. - А вяснить мені тебі, будь ласка, що це за громадянська війна була у вас в кінці 20-х років, що це таке УР, якась там Директорія, хто такий був Петлюра пізніше якийсь тязмі організації СВУ, ОУН, тепер якась МА, що ознає про неї доходить аж під нани піраміди... що це за установи і люди, чого вони хотіли і за що боролися?

- Це все вороги українського народу, - вчипав Куценко заучену формулу, - вони хотіли зачепити Україну іноземним капіталістам...

- Віддай ваш народ, - зітхнув напів-опівчутливо, напів-наомікнувате Гейсса, - як багато вертів він має... А чт має він і приятелів?

- Український народ, - відізвася тоном урдового більшовицького агітатора Куценко, - має одного великого приятеля, з ним більшовицька

партія. Вона ~~з~~ європейським викрочує ворогів українського народу, вона не дозволяє їм відірвати Україну від її союзу з великим братнім російським народом, вона ...

- Вона допомагає українському народові, - перебив Гейсса, - залізати у межах старої російської імперії і під мудрим керівництвом Хрущова і нагачовичів набирати досвіду у двігання тигарів, щоб видавати себе таких атлетів, що легко піднімають 170 кілограмову штангу, а тижко розбираються у політиці...

- Ви мене ображаєте, - гукнув Куценко і, щоб втілити своє поденервування, вичіп до одну чарку.

- Ні, - спокійно відповів Гейсса, - я хочу допомогти вам підвести тигар, який з вам не не суді. А скажіть, чи це правда, що в західних зонах окупації Німеччині проживає зараз до пів мільона українських громадян, які не бажають повертатися на батьківщину? Тому вони не хочуть цього.

- То з запровадженні німецького імперіалізму, то з цених пох фашізму, - декламував Куценко.

- А чи вони з українцями з походження.

- Так, але це нічого не значить.

- Ні, для мене значить і то значить дось дуже дивного, - тигнув Гейсса. - А може ті ваші - Петлюра, Бандера, ті що були в ОВУ і ОУН, ті що входили в склад армії УНР, УГА, УПА, ці, нарешті, пів мільона українців, що воліють терпіти біду на чужині, ніж повертатися до насильного, радісного й заможного життя на батьківщині.... Може ці всі люди це якісь буржуї, великі капіталісти...

- Це у переважній більшості селяни і трудові інтелігенція, - нібу відступивши перед непосильною вагою промов'яв ніккого Куценко, - але, - рванувся він нібу з 170 кілограмовою штангою, - але це не перешикає ім...

Личить, мене Куценко - м'яко відштовхнув Гейсса. - Я бачу, що ви цього не можете мені висипати. А я сам також не можу зрозуміти...

Спробуйте, дайте цій тварині, - звернувся він до Девіса, який не вмішувався у дискусію, але пильно за нею слідкував. - Організації, уряд, армія, міліція маси українців з ворогами українського народу, хочуть його комусь продати у неволю, а російсько-єврейські більшовицька партія й уряд в Україні з найкращими приятелями українського народу, рідивитками його від неволі, в яку його ведуть власні сини. Трудовий інтелігент, соліни, що має господарку на 3-4 гектарах землі з ворогами соціалізму в Україні, а великої Хрущов і Каганович його безкорисними поборниками... ця жага мені не під силу, - тяжко зітхнув Гейсса.

На хвилину наступила мовчанка. Над важкою долею українського народу тяжко задумався три найкращі у світі тяжко-атлети.

Першим перервав мовчанку негр-Девіс.

- Серце чорного, - звернувся він м'яко до Кученки, - з, друже, дуже чутке і спізнутливе до кривд, які терплять імі. Мені вчувається, що весь народ терпить у вашій СРСР - ській імперії велику кривду. Але мене дивує те, що ви до цього чомусь не хочете признатися. Ви нам повторяєте дослівно те, що ми вже не раз чули з урядової більшовицької пропаганди. Чиже ж ви справді вірите їй так сліпо?

Я вважаю, що навіть тижкоатлетові, який розвиває виключно свої м'язи, невільно бути настільки умово обмеженим, щоб відноситися цілковито безкритично до думок, до чому накладають ті, які вправляють не м'язи, але хитрість розуму і гнучкість мови, які використовують силу своєї хитрості, щоб поставити собі на службу силу ваших м'язів.

Кому поставити поруч себе уряд красномовність офіційної вашої пропаганди про великі права українського народу в СРСР і факти неустанного опротиву і боротьби з більшовизмом з боку широких кіл українського громадянства, то вийде навіть уся правда. Вийде, що український народ в СРСР з так само поневолені, як і негри в США. А кому говорити про нас, яке представників своїх народів, то я б сказав навіть, що ви, містер

Куценко, з більшим невельничком, ніж я. Найбільшим рабом з той, що не помічає свого рабства... Я відчував прірву свою неволю і виправляю свої м'язи для того, щоб підняти свій народ з неволі, ви ж не відчуваєте кайданів на своїх руках і розв'язате, виходить, свої м'язи для того, щоб якнайкраще служити вевкові в овечій шкурі - верогові свого народу, що прикладається його братом, спікуном і виволочителем. Невже ж ви справді цього не бачите?

Куценко мовчав у тяжкій задумі.

- Доля наших народів, друзі, - забрав голос Гейсса, - хоч назовні і відмінна, цілковито однак тотожна своєю суттю. Ви самі визнаєте, містер Куценко, до єгипетської і негретянської народи з поневоленням в своїх імперіях. Такти самі, я вважаю, з і український народ в СРСР. Різниця між нами лише та, що влітка, в якій неволить українців росіяни, з сучасно позолочена мрією про братерство, спіку, щасливе, радісне і заможне життя, хоч все це пусті слова, мірак, маячнина. Негри беруться в США за свої права, єгиптяни у з'єднаному Королівстві за роз'єднання з ним, справжній патріот українського народу в СРСР за вихід із цього сепару. У нас усіх - спільна дорога - за волю, проти поневолювачів. Однак, сам містер Девіс може підняти лише 150 кг, я так само, ви - деке більше... Третє світове імперіалізму затижкий для кожного з нас, щоб його звалити, тому те я заклинаю простягнути до нього руки усім поневоленим. Лише спільним зусиллям переможемо насильство і збудуємо волю. І влічу вас на поміч, друзі. Містер Девіс! - Він протягнув у сторону Девіса свою міцну руку. - Девісом спільно.

Негр зірвався з крісла, кинувся до єгиптянина і стиснув його руку так, що аж у цій могутній руці затріпотіли кістки.

- Куценко, а ви? - Звернувшись обидва питанням в його бік.

Тяжко підвівся Куценко. Ніби проганяючи якусь мареву перед своїми очима, він протиснув обличчя руками і вже певним, бадьорим кроком, тактним, як звикся підходити до штанг, рушив до них. Ставши поруч з негром і єгиптянином, він оглянувся

он навколо і, стиснувши голос, схвильовано промовч:

- Даруйте, друзі, що я не був відразу з вами цілком щирим. Порядки, до яких я звик, навчили мене обережності. Тепер я переконався, що з вашої сторони не буде жодного підступу і що нас, здається, ніхто не підслухує.

Мені соромно, що я, українець, представник народу, який ось уже 300 літ бореться з російським імперіалізмом за своє звільнення і справжню самостійність, мусів скривати перед вами факт героїчної боротьби мого народу з окупантами.

Мені соромно, що я брудив перед вами свої уста брехливою російсько-більшевницькою пропагандою.

Сором мене палять, що не я перший звернувся до вас з закликem про єднання у боротьбі з імперіалізмом.

Тішать мене однак те, що все ж таки клич: "воли народам, воли людям!" - вийшов у світ вперше від представників мого рідного народу, від його звольних організацій ОУН і УПА!

І ви, я з вами, друзі! - клянуся вам до негра і египтянина і три могутніх руки - чорна, брештська і біла - стиснувшись в міцному, крушньому стуску.

- Дзвоні! - гукнуло одночасно три сильних голоси і потужною луною, здавалося, вірвалося крізь мур ресторану і понеслось гомінким вудям Паржу ген - ген у широкій світ.

КАЗКА

про Мудру Політику і Довге Терпіння

Зарекло в Трумена стільки картоні, ще не знає, де її й надіти. Щоб не гнила й не завалила на підвір'ї, почав її вивозити у море й тепер

Давідався про це Сталін. А у нього картоні не зродила, - судять бідний та цесарче і радіоне геледуз. Остані закертине Сталіна поквіт'юць амеріканськем картоніер, - все одне, думає, дарма пропадає божий дар, ніхто й не судити і не дивуватиметься, як він добереться до неї. А як дошлядється до неї, то він перехитрив Трумена і дістав амеріканську картонію безплатно, то не більше будуть його дивувати, ще більше його мудру політику вчославлять.

Тех заходився Сталін біля тої картоні, як ніт перед коморою, в якій зачуя сало. І день і ніч не спить, - все думає - гадає, як би то її дістати. Але черту його буржуазького батька знають до сего він її вчослав...

От і оголосив Сталін не цілком своєму царстві-пролетарстві, де як знайдеться який чоловік, що уміє добре шукати, то щоб ото привезти його до нього. Не даякмоусь там часі і денісити Сталінові, - прийшов такий чоловік, що, - каже - знаходжу навіть там, де не слезане!

- Давайте його сюди, - каже Сталін, - саме такого мені й треба!

Приведить. - А він у кашкеті з такою червоною обчайкою, автомак через плече, шична в рукав

- Як ти звався, - питає Сталін.

- Я, - каже, - переднозамера звався Чена, позавчера - Генау, вчора - Енкаведе, сьогодні - Емведе, а завтра, як зветимусь, то це й сам не знає. Я, - розміхавється, - так часто міню імена, як багата пані сукні...

- А навіщо ти так робиш?

- Та брудиться скоро... Часаму так обмиваються, де люди зроблена одні одному пальцями некажуть та вмивають десятю оточкою. Тоді щоб люди не гуділися і міню часто.

- А помагас?

- Не раз, то менше, та я...

- Ну, чорт із них, - перебиває Сталін, мові назавжди, що ти усе знаходиш. Скажи, чи вірбу ти знайти у морі те місце, де Трумен виснає картоню.

- Спробую, - відказує та й пішов.

Ходив, ходив... шукав, шукав, нарешті вертається назад.

- Не моку, - каже, - знайти. Стежки позниквали, сліди позниквали, хто його відає, де її шукати! Але те нічого, - каже, - я знаю чоловіка, який все бачить і все чує, може він нам допоможе...

- Давайте його сліди, - каже Сталін.

Приводять того чоловіка.

- Як твоя фамилія, - питає Сталін.

- О, дякую за пам'ять, - відповідає, - всі жвні і здорові, чего і вам бажаю...

- Дурак, - кричить Сталін, - питаю, як тебе привезуть, презвждо твоя ли помішан.

- Тепер помішан, - каже, - привезуть нас Сексотаму - і батьна, і мене і дітей моїх.

Ну, добре, - каже, - хай вже буде так. Чи справді ти все бачиш і все чуєш?

- Так.

- А чи не чув ти часами, чи не бачив, в якому саме місці на морі виснає Трумен картоню.

- Знаю, - каже, - де він виснає... Стелю ото я в середу вечером на ріці, біля моста, - дивився чи хто не перекодить, - і бачив, як у річці замітило ксь риптом, захлипотіло... Німа на воді та-ка хвиля, де мало мене не вкочило. Так ото, думаю, чи не тоді саме той клятий Трумен картоню у море снає... А хлипотіло десьтам..., - згнітається до вука, - як на Палажчин Хутір, а може напочну в лізе.

- Візьміть його, - каже Сталін, - хай вас заведе і покаже. За пильність і усердну працю винагородять по-більшевцьки.

- Візьм'я за обіцяну раба не... /о, малюче не сказав по старому, забув, де Бога вже нема! /... сталінського і повели. Добу люд не бачили, хто показує, зав'язали голову платком, а коли допоминувся замлатку обіцяної Сталіном нагороду, те відлічили 25. - Оце, - какуть, - на завдаток, щоб не здурило.

Довго він їх водив, привів нарешті в одне місце... - тут, - каже, - заховав Трумен картишкою!

- Харано, - відказує йому, - попуазм. Засував одні рукава, спустив руку в море, - лашки лашав... - ні, - каже, - або не тут, або не можу дістатися.

- Ти, дурак, візьми шпичку, - каже до нього старий.

Узяв шпичку, шпичку... нічого не вийняв. Не робить. Подалось назад до Сталіна. Сьогодні пі, як пукали додому, те рахували до цілків 50 - це, - казуть, - сувій сні, за те, що нічого не знайшли. Схопив той ватру з кимсь та й повеліси.

А ті прохадить до Сталіна з докладом. - Трес - мовляк, - чогось дуже довгого, бо звичайною шпичкою не дістанеш.

Помічав Сталін перед себе кимськращих мудреців з мудрого керівництва більшовицької партії й каже їм сказати, що в його партії - пролетаротів а найкраще.

Довго вони між собою радяться, нарешті кажуть - мабуть чи не найкраще у нас з терпіння трудити - Зсучить із нього, - наказує Сталін, - довгу - продовжу вірвевку, таку, - каже, - щоб до дна морського сягнула.

Почали сукати...

Тимчасем пробігав до Сталіна один мудрець, що не належав до мудрого керівництва партії та каже:

- Ваша Товариство! Найспіквій геній людство! Довідався я, що твої мудреці порадили тобі сукати найдовшу у світі вірвевку з терпіння твоїх громадян. Попереджую тебе, не дуже розраховуй на терпіння трудящих СССР бо це річ хоча і справді незмірне довга, проте вона дуже не тріпка, - може обірвати, до не зчується, коли і як це оталесні!

Сказав і кез. Як його не шукали петім, ніяк не могли знайти.

А тимчасем ціла більшовицька партія на чолі з самим Сталіном засіла робити вірвевку. Змисляли вони людське терпіння, натягали його, коутили....

а таку цюсь взукали. - Може Хватить, - назвали єн ні. - Може вдержать, - назвали і інші. А сам Сталін все думав, щоб те почепити на ту вірьовку, бо ж са картонка де ної не вчепиться, - Яногось гачка треба, або це... Думав Сталін, думав..., аж надходить Каганович.

- Чого ти, зиту любий, так замурався. - Пугаз.

- А треба мені, - каже Сталін, - такого гачка, щоб їм багато можна було витягнути.

- Ова, нома над чим так довго думати, - підморгнув Каганович. - А хіба ти забув за той гачок, що витягав для нас останню зернітку з селинської земорки на хлібородці, останню копійку з кишені громадин на незруку, останній піт з чона робітника на соцзмагання, останню краплю крові червоноарміця на захот нашої Батьківщини. Хіба той гачок не вкленз і не перовкленз, як захвуд, того, що ти за думав витягнути.

- А й правда! - Луонувол великою рукою по геніяльному лобі Сталін. - Давай того гачка сиді! Принесли. Прив'язали на кінець вірьовки і гай да в море. Привіхали на те місце, де показав Бенкет, спустили сталінську вудочку в воду...

Вхепув Сталін за кінець вірьовки. Бовтає, бовтає... цюсь ніби зацігло. Вуфаз, - нома нічого. Захвудав це раз, знову дарма. - Вет, таку його мать, не чіпляється буржуазная картонка на наш соціалістический гачок, - гукає енересерди і знову захвудав в море свою вудочку. Та все нічого з того.

Довідався пре це молотев.

- Дарма праця, Мосфе Віссарієновичу, - гукає.

- Таким гачськом за-кордонем нічого не виїмаєте. Де ж, вчепили таке верзале, де ніби під-світаным обрзетесь загорнути, вене все й тинає. Тут, - каже, - делікатного гачка треба. Ну й приваду якусь начепити, щоб тих зубців не було видно на верха. Ось, - дзе, - нате цього, спребуйте.

Перемінув Сталін гачка, захвув вудку... з цюсь! Витягав - картонка, - самая неостендая амеріканка!..

Тан ото зрадів Сталін, що не знав спочатку, що його й робити. Далі взяв ножа, резиранив картонку на четвере й ділать:

- Оце, - каже, - буде мені, а це - моїм сім'ї...

це - партії, а не ось - армії...

- А трудящі. - Десь з кутка почувся голос.

- А трудящі, - ніби спехом сказав Сталін, - це ось зараз належить!

І почав... і почав бешкетувати, як море спінюється. Та все дарма. Крім тої одної картонки, не спізнав нічого до самого вечора. Закричав це один раз в ес-тенизі. А тимчасом, втративши усяку надію десь піти, набрав із моря нетьолої води, казав її заварити /то в настоялася на картонці/ і ту сталінську річку-картонку казав роздавати трудящім.

Незакінчене довге терпіння трудящих СРСР! - Вони сьорбахи й мовчали...

Навжучилися паренті Сталіневі судити над морем, - зобразься їм додому. Зібрав усе, коче вже змогувати й вудку, - де неї..., а черта лютого, - не витягнеш!

- Ну й нечеплялися в клітці картонки, - думав Сталін, - навіряд чь й дам раду. Тягне, тягне, а витягнути не може.

Кликнув Сталін на поміч партію...

Сталін - за віршовку, партія - за бталіна...
Тягнуть, тягнуть, - витягнути не можуть.

Гуннула партія на уряд.

Сталін - за віршовку з терпіння трудящих, партія - за свого вождя Сталіна, уряд - за своє керівне ядро, партія ... Тягнуть, тягнуть, а все не витягнуть.

- Та мабуть те не за картонку, а за дие гачен зачепив, - каже котрийсь.

- Нічого, - відказує Сталін, - ми її, тану її мати, усям зійдем морським витягнем! Некажіте лишець це на поміч армію.

Покликав уряд армію.

Вхопився Сталін обіруч за терпіння трудящих, партія - за Сталіна, уряд - за партію, армія - за уряд... Аж крикнать усі, а терпіння, те як потрібують. Тягнуть, тягнуть...

ДЛЯ ПРИКЛАДУ ТАК ОКАЖУ...

/Добра промова колгоспного агітатора/

Когож колгоспу 'тра!' Овдій Тягнибіда вертає з районної наради агітаторів.

Він ішов на 'Четвертій П'ят-річці'. Там невелись старе, худе, оквачене а джхавичне колгоспне небачицьке, - останній представник витрбачного в колгоспі кінського негелів'я.

З 'Четвертою П'ят-річкою', Тягнибіда був дуже знайомий. Він звик розмовляти з нею, як з своїм добрим приятелем, а вона, здавалось, розуміла його а часами, навіть, як знаєш колгосп, те і вона з ним розмову.

Ім'я небачі продумав сам Тягнибіда. 'Четвертою П'ят-річкою' він назвав її на честь... її він вона віджила уже свої три п'ят-річки і зараз махає 17 років.

Творчим ентузіазмом попередніх років 'Четвертою П'ят-річкою' була використана до крайніх можливостей. Тягнибіда бачив, що вона може закінчити ІУ сталінську п'ят-річку дестракою, тому то він змусив її він та вклав, що його вона внесла в соціалізм своєю працею. Тягнибіда ещаджував рента кінських сил небачички. Він не шкодував для підтримки її життя додавати до нерви колгоспних харчів, прозначених для неї, таку вільність за своїх просяд-бих, яка б дозволила закінчитися Тягнибідовій 'П'ят-річці' не раніше /і не гірше/ від ІУ п'ят-річки загально-союзної.

За сумлінний деглянд небачки, або, як вжелевзав он редактор місцевої колгоспної стінгазети - 'за добрийме вжелевзавання доручених йому партією й урядом обов'язків' Тягнибіду буде відзначено у передовій статті згаданої газети. Тут, 'нашого знаменитого коняка' Тягнибіду хвалчлеси за те, що 'на його феховим дегляндом кінське негелів'я колгоспу /тебе 'Четвертою П'ят-річкою', бо вона була здишено голезею у тім 'негелів'я' /ось уже третій рік не зменшається. І це в той час, - вжелевзав оловени колхредактер, - як коняки суодних колгоспів конус оталили в цьому відношенні значних втрат. У кол-

госпі 'Нирне Будівництво' згинуло 50% кіноського
 печенів'я /одна голова з двох існуючих /, а в кол
 госпі 'Догнать і Перегнать!', як 100% /одна і з
 на голова печенів'я /./.

Редактор стінгазети заклав видатну Тиги
 біду на керівну партійну роботу, а голова колго
 ну ідує за голосом громадської опінії, офіцій-
 ним виразником якої офіційні протк вважали зрад
 него стіредактора, піддержав, ухвалив одностороннє
 висуєну Тигибіду в комгоспі агітатори та вистав
 него відразу в район.

Тигибіда вертає ще якраз за своєї першої
 районної наради агітаторів. Дому треш, як те пану
 'мурклося з чуба'. Не скінченні наради він мусів
 'закропяти' овоз него становить в комгоспі півлі
 реєр горілки, а це не було чим як слід закувати, та
 і не дивися, це він опинився у веселому настрої

Свідомий колгагітатор мріє. Нему видає
 лоса, це він уже з'являв на передвіборч-х збора
 колгоспників. Вей притискають до нього з такою
 пешанер, як його 'Четверта П'ятирічка' до оберем-
 на прозодубних понадмерсових у її харчуванні
 бур'янів. Тигибіда відкинувся, підвівся треш
 з мішка із січком, на якому він сидів і промовів
 наостаточне:

-Товариші! - Про цьому він високо підніс праву
 озброєну пуханом руку. 'Четверта П'ятирічка', зре-
 зумівши цей рух, яке 'заклиг до послужної праці
 в побудові соціалізму', замахала заперечливо
 хвостом. Вона вже не мала сили бігти і, маневруючи
 ривками колоць переднього хвоста, хотіла занебідити
 близькому знайомству пухана за своєю збеліткою реб-
 рам.

Тигибіда, зауваживши протесту 'П'ятирічки',
 але не зрозумівши їх як слід, звернувся до неї
 звичайно:

- Заспокоїтесь, товариші! 'П'ятирічко' Я зре-
 зумів вас. В протестуєте, це я звернувся лише до
 товаришів і не мав ніяк. Ви з мудре небажана і
 ваму неправду я притям до відомо.

- Отже, товариші! товаришкі, - продемонстрував
 Тигибіда, - звертаючись раі десь у просторі, а дру-
 гий - безпосередньо до неба. - Який уже знаєте,

мене призначено у нас колгосп агітатором. Мені на замі в районі, щоб я вносив свій фаховий досвід у політроботу і політмаш. Там, як те з у тієї митці, де в ній і де чого. Мені назвали на все давати якісь приклади, щоб та мудра політична більшовицької партії була для нас більш зрозуміла. За близько 20 років мезі праці на становищі колгоспного керівника я досить набрався отих прикладів. Ціла та політика для мене вже давне зовсім нема. Кому ж із нас це досі в голові як слід не роз'яснюється, те слухайте і уважайте.

І вже більш офіційним певним і певчаним голосом Тягнибіда продовжував:

- В 1917 р., як нам усім відомо, народ Росії вирвалася з царської, снажу для прикладу, стаїні на волю і переобригувалася, меж ті лешакт, - хто куди. Гасани на полях, на горах, а робота не була. І не було їх кому до-нути знести і до роботи зупинити.

Тоді ото взяли та й поставили донайголосінім на цілу Росію, для прикладу так снажу, нещам нашого державного І.В. Ставіна. Ми узявся він, як узявся, - дівсь, за деякий час і позгані усіх шзад донуні в Союз Советських Соціалістичних Республік. Зігнавши усіх знову в одну опільну, для прикладу так снажу, отаїно, печав він перидкувати.

Щоб сервні шради знову не позривалися і не переобригувалися як колтось, він поштивав їх на нових місцях лашцях. А щоб хтось чужий не донеміг їм викочуть за отаїні на волю, він зайкнув нашу державу на місці зайку і не дозволяв, щоб хтось чужий у нас, для прикладу снажу, хнів захедів. Щоб ж шради СССР не до, не не могли, а навіть не хотіли знову бривати, те він придумав на не мудру політику.

Всі ви знаєте, де, якце вони добре не погодують, та зупинен у добру роботу та поштовч не шведу-тчи на ребрах, те нісли того, навіть як і пустити неч вільно, те йому не в голові вже всякі шбруки. Там ото, для прикладу снажу, зрече Ставін і з шрадами СССР. Не вчому це називається - виконання в соціалістичному дусі, виконання любові до опільної батьківщини і де якось там, снажу для прикладу, де

А не змирю ян ...

В цьому місці овеї промови Тити біда зупинився. Він примостується втікнути на сіджені, опер стажилу голеву на драбину і набрав певні груди повітря. Керувати з кореткеї пави в промові, Четверта П'ятричка нагадала і собі пре переповнення. Вона стала тинго відсапувати і почала скрувати шид, доки янеоь збоави. перерва, як у політичній роботі кеша, так і в звичайній кобличій праці. П'ятричку не тривала довго. Вона, як раєм стала, так разом і рушила.

- Тепер, щоб хто не подумав, де у нас, в СССР, заливляється все не старому так, як було колись в царській Росії. Так вона не з. Келось як Ходили в царському промі. Один, для прикладу, вед'є тебе на дитачен, заметаюм за реку, а другий іззаду негалив. Сьогодні, зовсім не так. Сьогодні, ми - найдемократичніша у світі держава. Ми не керуємо самовладне янеоь там 'Валічестве', - ми керуємо державою самі. / Великий Сталин це не те, де IX 'Валічестве микелай II. На нас сьогодні, уже не старе, окрімуче царське право новіоінька, для прикладу так снажу, советська влада. Ну і, щоб зручнше було здійснювати своє право у керівництві, снажу, возем, нам і нашімим на шго панинене це й невеликі уділа в меру владжене. І нікто інший з ми самі тепер усе робимо - і рукаємо і стаємо, і шправе звертаємо і вліво, ядемо й стебер, або як колгоспна хабета, жонемо голешом сталінських П'ятричек, щоб дегнать і перегнать, для прикладу снажу, стрічну автомашину. Приймаючи участь у керівництві державою, ми не можемо, однак, бути у цьому цілком самостійними. Те ж, як узити з мене кіньскоге прикладу, і моя П'ятричка не виконує керівництва возем сама не собі. Вона залекать у цьому, це вже людський приклад для коблич, від ового 'нерівнеге ядра', - тобто, від коблича, негенча. В IX руках на те і вліво, де повертають в петрібамі Сін / нібу пан державан / кобличу голеву і батір добри / для прикладу, - нібу сензативни наші /, де шадна охоту до праці, магнито творчма гентузізми і так далі. Як бачимо, те які коблича / чи, для прикладу снажу, грендітну / не може обіятися у керівництві без допомоги 'керівнеге ядра', так різном і 'керівне ядро' не може обіятися без, це для прикладу, місних звиків і доброго батера.

Добу надіти це більшої порожнечі своїм
 слезам, Тиги-біда нарінув несподівано вікна, сво-
 ті "п'ятірочку" за мерку та дещульню кризав іі не
 задіх ногах грубим кінцем пухляка. Він несподі-
 ваного почастулку "четверта п'ятірочка" так саме
 раштеле рванула вперед. "Коріанне ядре" - Тиги-біда
 отратив рівновагу, випустив із рук вікна та перон
 нувся із однією в глибоку воду. Він не знавшею
 у собі сил, щоб підвестися й сісти знову на місце
 своєю дальню дорогу відбував уже, лямачу гелевом
 зипа, із задертими дегорн ногаму. Живим Коріан-
 нитце везом, аж до самого дому, нашоказе нас ціл-
 ком несподівано небезі.

Визани на дню веза, Тиги-біда продемонував до,
 хоч не мав з тем нас енергію, своєю премову. Он
 ціня, замучени незвично для нього політребетер
 й мирне кон-шани веза хилим його до сну. Уме маі
 же цілком он-чній, він не продемонував бубенити:

- Коріанним ядрем, так би сказати, негенчєм у
 нашій державі з більшовицька партія. Вона працює
 в тісному союзі з безпартійним. Союз між більшо-
 вицькою партією і безпартійним громадянами, це
 такий союз, як, для прикладу, союз між мною і моєю
 "п'ятірочкою". І її запригає, то це, ніби звичаю
 з мого союзу. Союз цей, річ зрозуміла, - добровільний.
 Вона іде служини за мною на поведі до веза і від
 шлеї не втінає. Нежнов утінала, але тільки раз діє
 тала добре і знам'ятали назаки, це ужити-от на
 союзу повтідне, бо не ж, для прикладу скажу, не бу-
 де, а "партія веде!". І так у дружньому союзі з не-
 баченом ми ідемо в перелі, - ніби більшовицька партія
 судку на везі, керує своєю небезою - громадянством
 та, коли і як треба, поганяє. А вона безпартійна не-
 зина везе мене і веза, час від часу, як дітано го-
 нити кінцем, бичає задіми ногам і дає тигно...

Тиги-біда на хвилину зупинився. Наста думок
 у нього вирвалася. Треку немовчавим, він прогадав,
 це мав сказати і продемонував:

- Провідзине у мене. Дітота навидать новий
 зіз бурляк. Кобулмим несподівано огвидається на-
 зах і нервево потрясає гелевом.
- Не певезе! - хвучуть дітмота.
- Ні, це вона схвезе відішман і бере на себе
 забезпечанні його виконати, - відповідав я. - Та і

- наку, - зрештов, не лише вкочензи, а й перевкочензи. Пенладіть не, дівчата, наверх це пару мішків. Пе-
кляли. Рухаємо, - не йде... Дівчата трехи підійшли
я висотіть кілька раз не сукуху ребрах. Пеїхаж...
Тай ото, дні прикладу онаку, і з нашій соціалістич-
ній державі ідуть від перемоги до перемоги без-
партійні з тіаному союзі з більшевизькою партією.

Тягнубіда змевн цілковите. Він міцне спив.
А 'Четверта П'ят'річка', це вже не одне в овезну
затті бачила престуваня напелегяже додому.
Думки Тягнубіди, розбурхані політичней ділльні
ото, не переставали працювати і в оні. Тільки те-
пер, вони почали це більше, ніж від горілки, міна-
тиси.

Тягнубіді ошлеси, це він з безпартійней ке-
нинею і це його пегачня якесь нетерне і естерид-
не 'керівне ядро'. В устах овеїх він відчував про-
кре грубі ведчя, а з келінах раз-не-раз чув біль,
так, ніби хтось мастив не них грубим кінцом. Тяг-
нубіді зрештеси туже, болече і обидне. Майнула
думка про те, це булеб' добре рванутоси міцне, пор-
вату міцн, ошинути нашійка, змидноту ведчя, ві-
дирватоси від тяжкого веза і нестерниого 'керів-
неге ядро' та махнуту десь далене в чисте поле,
на свіжу траву, на вель...

Тягнубіда напружт усі овеї силк, рванувоси
шперед і ... преїнувси.

Віз оствз у келгесинному подзір'і. 'Четверта
П'ят'річка' вже овеїх разпріягнени. Вона ошкела
Тягнубіду за келіне, чебу запревадів її у стайню.

- А, прете, прикре бутн безпартійней келінею, -
подумав Тягнубіда, ведучи 'П'ят'річку' в хлів.

- Хай його хрін, - промелзв він уже голесно, -
з такою, дні прикладу онаку, 'мудрою' політикою!

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 19 аркушів;

(державна каса)
у тому числі літерні номери _____;

пропущені номери _____

+ аркушів внутрішнього опису _____

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст
Посада
21 серпня 20 18 року
(підпис)

Т. Тарганова
(ініціали (ініціал імені), прізвище)